

DOSTARCZYĆ (1) *vb pf*

inf dostarczyć.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Być w dostatecznej ilości, wystarczyć; sufficere Vulg:

dostarczyć komu ku czemu (1): zali thák wiele Owiec y Wołow nábijelz/ coby im mogło doštárczyć ku pokármu [ut possit sufficere ad cibum]? Leop Num 11/22.

Formacje pochodne cf STARCZYĆ.

Cf DOSTATCZYĆ

TK